

Pensaments orientals

Sovint ens adonem, llegint textos orientals, de la profunditat dels conceptes que s'hi exposen. Hem d'aturar la lectura, rellegir-ho, repensar-ho, donar-hi moltes voltes intentant arribar a l'inevitable punt de llum dins la fosca nit dels raonaments filosòfics que l'autor hi aboca continuament. A vegades, de tan senzill com és, el raonament esdevé trascendental, perillós per la seva pròpia lògica. Com aquest poema de Txuang Tzú, que m'he hagut de rellegir i repensar, per caure, finalment vençut, en la seva gran veritat:

«El propòsit de les paraules és transmetre idees.

Quan les idees s'han comprès les paraules s'obliden.

¿On puc trobar un home que hagi oblidat les paraules?

Amb ell m'hi agradaria parlar».

El llenguatge, les paraules, són una terrible barrera a la lliure expressió de les pròpies sensacions.

El llenguatge és la forma màgica en que queden transformats els nostres conceptes, tan etèris abans, per a la comprensió de tothom. Però fatalment, aquesta màgica forma està limitada, es regula per unes lleis excloents i pren unes característiques determinades.

Un concepte, mentre no deixa de ser-ho, és ric per la seva mateixa imensitat; creix en l'infinit o és susceptible de créixer-hi, al menys; i nosaltres el posseïm amb la seva riquesa il·limitada. És una llàstima que haguem de parlar per transmetre idees.

«...On puc trobar un home que hagi oblidat les paraules?»

Joaquim Brustenga-Etxauri

Ull viu i fora errades!

Novament hem d'insistir en la formació dels temps verbals d'obligació.

Efectivament: en el llenguatge parlat sentim, a cada moment, expressions com aquestes: **Tens que fer-ho, tenir que callar, té que anar-hi**, etc.

El mateix passa quan escrivim. I, malauradament, observem que, malgrat anteriors indicacions nostres al respecte, surt sovint al nostre setmanari l'expressió **tenir que**.

Recordem, doncs, una vegada més, que en la formació dels temps d'obligació s'ha d'utilitzar el verb **haver** i la preposició **de**.

Així, les expressions abans esmentades, cal esmenar-les per: **has de fer-ho, haver de callar, ha d'anar-hi**.

Una regla pràctica que pot molt bé ajudar-nos en aquests casos, consisteix en recordar que la forma castellana **tenir que** la traduirem per la catalana **haver de**.

També hem de dir avui que, en català, no són gens acceptables les construccions força corrents de: **hi ha que treballar, hi havia que anar-hi, hi ha que veure-ho**, etc.) traduint directament, del castellà, per comoditat o per mal costum, **hay que trabajar**, etc.

En tots aquests exemples s'imposa la utilització del verb **caldre**.

Així, direm i escriurem: **cal callar, cal anar-hi, cal veure-ho**, etc.

* * *

Volem també fer una observació referent al verb **haver** impersonal (exemple: **hi ha molta gent**) que ha d'anar sempre acompanyat de l'adverbi **hi** i que no té, dins cada temps, sinó la tercera persona del singular.

El llenguatge parlat sol posar el verb **haver** en plural quan l'acompanya un nom o un pronom en plural. Així, hom diu correntment **hi han quatre homes, hi han hagut molts accidents, hi hauran molts convidats**, etc. Cal dir: **hi ha quatre homes, hi ha hagut molts accidents, hi haurà molts convidats**, etc. O sigui, sempre en singular. Convé d'evitar aquesta concordança del verb **haver** amb el nom o pronom que l'acompanya, defecte que també retrobem sovint en el llenguatge escrit.

El sol cas de **haver** impersonal sense **hi**, és el de les frases fetes com **temps ha, cinc anys ha** i anàlogues.

M.

Coses que hom pensa

Coses que hom no sap

Continuant el tema exposat en el número anterior («intencions de Missa» i «almoïna de la Missa»), encara hi ha una altra pregunta que més d'un cristià s'haurà formulat i que val la pena contestar-la aquí. La pregunta és aquesta: És que només pot haver una intenció a cada Missa? o, per què no pot haver a cada Missa més d'una intenció? Legalment no pot ser, però moralment sí.

Legalment no pot ser perquè, suposant que per cada intenció es dona una almoïna, les Misses serien una mina extraordinària de diners, que desvirtuaria, llavors sí, el seu valor espiritual. En els sacerdots existiria sempre la temptació de buscar «intencions» allà on fos i de la manera que fos. Inconscientment els sacerdots cauríem a la temptació de pervertir la Missa i les seves intencions en una fàbrica de diners.

Però, moralment sí que és possible. Si prescindim de l'almoïna que acompanya la intenció, és totalment raonable que a cada Missa hi hagi més d'una intenció, perquè l'eficàcia del Sacrifici de Jesucrist no queda exhaurida en una sola intenció. Sense mirar si és possible o no, veiem a la pràctica que són moltes les «intencions» que es posen al llarg de tota l'Eucaristia. Per tant, la Llei seria: a la Missa hi caben totes les intencions que es vulgui, però només es pot rebre almoïna d'una.

De tot això jo en treuria unes conclusions. Si s'arribés, sembla que se'n parla, a organitzar el manteniment econòmic del sacerdot d'una altra manera que no fos a partir dels Sagraments; o, deixant l'organització actual tal com està, se suprimís l'almoïna de la Missa», la qüestió de les «intencions de Missa» podria quedar de la següent manera: el cristià que volgués formular una intenció per a la Missa d'un dia determinat ho diria al sacerdot, sense l'inconvenient d'haver de pensar si ja estaria ocupada o no aquella Missa; el sacerdot durant la celebració tindria present totes les intencions que per a aquella Missa li haurien formulat i, si els que li han demanat la intenció hi són presents i és convenient fer-ho, en un moment o altre (Pregària dels fidels, Pregària eucarística...) ho faria saber a tota la Comunitat present perquè fos pregària de tots.

Això seria una versió de les «intencions de Missa» renovada i actualitzada, en la qual no es nega el seu valor. En aquesta nova versió, però, s'hauria de tenir en compte dues coses molt importants: el sacerdot hauria d'atendre les intencions de tots els feligresos sense rebre cap cèntim, i els feligresos no haurien de tenir por de molestar el sacerdot per formular-li «intencions de Missa».

Mn. Jaume Abril

COMERCIANTE EN TODA CLASE DE
MATERIALES PARA LA CONSTRUCCION
REBAJES CON RETRO-EXCAVADORA

Ladrillos Peiroten

Calle Virgen de los Remedios, 2
Teléfonos 82 y 278
SANTA EULALIA DE RONSANA